

У ніч, коли тринадцятирічна Клер Ворд мала померти, вона стояла на підвіконні своєї спальні на третьому поверсі в Ітаці й намагалася вирішити, чи варто стрибати. За шість метрів унизу були похмурі кущі форзиції, весняне цвітіння яких давно минуло. Вони б пом'якшили її падіння, та кістки, найімовірніше, були б зламані. Вона перевела погляд на клен, роздивляючись міцну гілку на відстані лише кількох футів. Клер іще не пробувала стрибати туди, бо її ніколи не змушували до цього. Донині їй удавалося прослизати через головні двері непоміченою. Та ці ночі легких втеч залишилися позаду, бо за нею стежив Нудний Боб. *Відсьогодні, юна леді, ви залишатиметеся вдома! Жодних більше гасань містом у темряві, ніби ви дика кішка.*

«Якщо я зламаю шию, стрибаючи, — подумала вона, — він не буде Боб».

Так, до цієї гілки клена вона точно дотягнеться. Їй є куди піти, є з ким зустрітись, і вона не може стирчати тут вічно, зважаючи свої шанси.

Клер присіла, напружившись перед стрибком, та раптом завмерла, коли фари машини, яка наближалася, зазирали за ріг. Мов чорна акула, під її вікнами прослизнув позашляховик і продовжив повільно рухатись тихою вулицею так, ніби шукав конкретний будинок. «Не наш», — подумала вона, ніхто цікавий ніколи не бував у резиденції її прийомних батьків

Нудного Боба й Такої ж Нудної Барбари Баклі. Навіть їхні імена були нудні, що й казати про розмови за вечерею. *«Як минув твій день, любий? А твій? Схоже, погода поліпшується, правда? Передай мені картоплю, будь ласка».*

У їхньому твідовому книжковому світі Клер була чужинкою, диким дитям, якого вони ніколи не розуміли, хоч і намагалися. Вони справді старалися. Проте вона мала б жити з художниками, акторами або музикантами, людьми, які б не спали цілу ніч і вміли веселитися. Людьми її штибу.

Чорна машина зникла. Тож зараз або ніколи.

Клер вдихнула і стрибнула. Відчула свист нічного повітря у своєму довгому волоссі, поки летіла крізь темряву. Приземлилася граційно, мов кішка, і гілка затремтіла під її вагою. Завиграшки. Вона злізла на нижню гілку і збиралася стрибнути на землю, аж тут чорний позашляховик повернувся. Знову прослизнув повз, вуркочучи двигуном. Клер стежила за ним, поки він не зник за рогом, а потім приземлилася на вологу траву.

Кинула погляд на будинок в очікуванні, що Боб вискочить із-за дверей і закричить їй: *«Негаймо поверніться назад, юна леді!»* Але світла на ганку не було.

Отепер ніч починається.

Вона застєбнула блискавку на худі й попрямувала до міського скверу, де відбувалося дійство — якщо це можна так назвати. У цю пізню годину вулиці були тихі, вікна здебільшого темні. Це був район ідеальних будиночків, оздоблених, мов імбирні пряники, в яких жили викладачі коледжів та безглутові мами-веганки, які відвідували книжкові клуби. *«Десять квадратних миль, оточених реальністю»* — так Боб ніжно описав містечко, але він та Барбара були тут на своєму місці.

Клер не знала, де її місце.

Вона крокувала вулицею, розкидаючи опале листя своїми потертими черевиками. За квартал від неї трійко підлітків, два хлопці й дівчина, курили сигарети у світлі вуличного ліхтаря.

— Агов, — крикнула вона їм.

Вищий хлопець помахав їй:

— Привіт, Клер. Чув, тебе знову заземлили.

— Секунд на тридцять. — Вона взяла запалену сигарету, яку він їй запропонував, втягнула повні легені диму й щасливо зітхнула. — То який наш план на сьогодні? Що робимо?

— Я чув про вечірку біля водоспаду. Та нам треба туди дістатися.

— Як щодо твоєї сестри? Вона може нас підкинути.

— Не, тато забрав у неї ключі від машини. Може, просто потиняємося тут і подивимося, хто ще з'явиться? — Хлопець замовк і сторопіло втупився за плече Клер. — Ой-ой. Хтось тільки-но влетів.

Вона обернулася й застогнала — біля бордюру спинився темно-синій «сааб». Пасажирське вікно опустилося, і Барбара Баклі сказала:

— Клер, сідай до машини.

— Я просто зависаю з друзями.

— Зараз майже північ, а завтра треба йти до школи.

— Я не роблю нічого протизаконного.

Боб Баклі наказав із водійського місця:

— Сідайте до машини негайно, юна леді!

— Ви мені не батьки!

— Але ми *відповідаємо* за тебе. Наша робота — виховувати тебе правильно, і саме це ми намагаємося робити. Якщо ти не поїдеш додому з нами зараз же, то будуть... Ну, будуть наслідки!

«Ага, я так злякалася, що аж зуби цокотять». Вона почала сміятися, але раптом помітила, що Барбара одягнена в халат, а волосся Боба стоїть сторчма на одній половині голови. Вони так поспішали наздогнати її, що навіть не одяглися. Обоє видавалися старшими і втомленими — пом'ята пара середнього віку, яку підняли з ліжка і яка завтра прокинеться виснаженою через неї.

Барбара втомлено зітхнула:

— Я знаю, що ми не твої батьки, Клер. Знаю, що ти ненавидиш жити з нами, та ми робимо все, що можемо. Тож, будь ласка, сідай у машину. Тобі небезпечно бути тут.

Клер кинула роздратований погляд на друзів, потім залізла на заднє сидіння «сааба» і грюкнула дверцятами.

— Отак, — сказала вона. — Задоволені?

Боб повернувся до неї:

— Ідеться не про нас, а про тебе. Ми поклялися твоїм батькам, що ти завжди будеш доглянута. Якби Ізабель була жива й побачила тебе зараз, її серце розбилося б. Непідконтрольна, весь час розлючена. Клер, ти маєш другий шанс, і це дар. Будь ласка, не прогав його. — Він зітхнув. — А тепер пристебнися, гаразд?

Якби він сердився, якби накричав на неї, вона б із цим упоралася. Але кинутий на неї погляд був такий сумний, що вона відчула провину. Провину за те, що була дурепою, а за добро платила бунтарством. Баклі не були винні в тому, що її батьки померли. Що її життя зіпсоване.

Коли їхали назад, вона сиділа, обнявши себе, на задньому сидінні, розкаяна, та надто горда, щоб перепросити. «Завтра я поводитимуся з ними краще, — думала вона. — Допоможу Барбарі накрити на стіл, може, навіть помію машину Боба. Бо, чорт, цій машині це справді треба».

— Бобе, — сказала Барбара. — Що ця машина тут робить? Двигун загарчав. Світло фар мчало на них.

Барбара закричала:

— Бобе!

Від удару Клер швиргнуло на ремінь безпеки, а ніч вибухнула жахливими звуками. Скло розбивалося. Сталь зминалася.

Іхтось плакав, схлипував. Розплющивши очі, вона побачила, що світ перевернувся догори дригом, а схлипує вона сама.

— Барбаро, — прошепотіла вона.

І почула глухе «бах», потім ще одне. Запахло бензином. Вона висіла на ремені безпеки, і той так глибоко врізався їй у ребра, що вона ледве могла дихати. Намацала клямку, щоб звільнитися. Та з клацанням відкрилася, і її голова впала, від чого шию пронизав біль. Їй удалося якось розвернутися, і вона лежала плазьма, перед очима було розбите вікно. Запах бензину став сильнішим. Вона поповзла, звиваючись, до вікна з думками про полум'я, пекучий жар і плоть, що запікалася на її кістках. «Вибирайся, вибирайся. Поки ще є час урятувати Боба й Барбару!» Вона пробила кулаком залишки скла, і вони з гуркотом полетіли на хідник.

У полі зору з'явилися дві ноги і спинилися перед нею. Вона втупилася в чоловіка, який завадив їй втечі. Не могла бачити обличчя, лише силует. І його пістолет.

Шини завищали, інша машина помчала до них.

Клер шаснула вглиб «сааба», мов черепаха, яка ховається у своєму панцирі. Вона відвернулася від вікна, прикрила голову руками й подумала, чи цього разу куля влучить. Чи вона відчує, як та вибухне в її черепі. Так міцно згорнулася в клубок, що чула лише звук власного дихання та гуркіт власного пульсу.

І мало не пропустила голос, який покликав її на ім'я.

— Клер Ворд? — сказала жінка.

«Напевно, я померла. І зі мною говорить янгол».

— Його немає. Зараз безпечно вийти, — сказав янгол. — Але тобі варто поспішити.

Клер розплющила очі і крізь пальці глянула на обличчя за розбитим вікном. До неї потягнулася тонка рука, і Клер зіщулилася.

— Він повернеться, — сказала жінка. — Тож швидше.

Клер схопила простягнену руку, і жінка витягла її назовні. Розбите скло задзвеніло, ніби струмені дощу, коли Клер скотилася на хідник. Вона сіла надто швидко, і ніч закрутилася навколо неї. Кинула затуманений погляд на перевернутий «сааб» і знову опустила голову.

— Ти можеш устати?

Повільно Клер підвела очі. Жінка була одягнена в чорне. Волосся зібране у хвіст, світлі пасма доволі яскраві, щоб відбивати слабке світло вуличного ліхтаря.

— Хто ти? — прошепотіла Клер.

— Мое ім'я не має значення.

— Боб... Барбара... — Клер подивилася на перевернутий «сааб». — Ми маємо дістати їх із машини! Допоможи мені. — Клер підповзла до машини з боку водія й ривком відчинила дверцята.

Боб Баклі випав на хідник, його очі були розплющені й нічого не бачили. Клер вирячилася на отвір від кулі в його скроні.

— Бобе, — простогнала вона. — Бобе!

— Ти не можеш їм допомогти.

— А Барбара? Що з Барбарою?

— Надто пізно. — Жінка схопила її за плечі й сильно струснула. — Вони мертві, розумієш? Вони обоє мертві.

Клер похитала головою, не відводячи очей від Боба. Від калюжі крові, яка тепер темним німбом розповзалася навколо його голови.

— Цього не могло статися, — прошепотіла вона. — Не ще раз.

— Ходімо, Клер. — Жінка схопила її руку й потягла вгору. — Ходімо зі мною. Якщо хочеш жити.

2

У ніч, коли чотирнадцятирічний Віл Яблонскі мав померти, він стояв посеред темного нью-гемпширського поля, шукаючи прибульців.

Віл зібрав усе необхідне для полювання знаряддя. Було в нього 25-сантиметрове дзеркало Добсона, яке він відшліфував уручну три роки тому, коли йому було лише одинадцять. На це знадобилося два місяці, він почав із грубого наждачного паперу із зернистістю 80 і переходив до все дрібнішого й дрібнішого зерна, щоб надати склу форму, розгладити й відполірувати його. З татовою допомогою він збудував власне альт-азимутне монтування. 25-міліметровий окуляр «Plössl» подарував йому дядько Брайан, який і допомагав Вілу доправляти все це обладнання на поле після вечері, коли небо було чистим. Але дядько Брайан був жайворонком, а не совою, і о десятій вечора він завжди закінчував день і йшов у ліжко.

Тож Віл залишився сам у полі за фермою тітки й дядька, як і в більшість ночей, коли небо було чистим, а місяць не світив, і шукав у небі пухнасті кульки, також відомі як комети. Якщо він колись відкриє нову комету, то точно знатиме, як її назвати: *комета Ніла Яблонскі*, на честь свого померлого батька. Астрономи-любители весь час помічали нові комети, то чому б чотирнадцятирічному малому не стати наступним? Тато якось